

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

(με απλά λόγια και ιστορικά παραδείγματα)

Οικουμενισμός ονομάζεται η ιδεολογία η οποία ευρίσκεται πίσω από την Οικουμενική Κίνηση και την τροφοδοτεί ή συνεκδοχικώς είναι η ίδια η Οικουμενική Κίνηση.

Η Οικουμενική Κίνηση είναι η κίνηση προς ένωση των χριστιανικών ομολογιών - "εκκλησιών" μεταξύ τους. Κύριος φορέας της δραστηριοποίησης αυτής σήμερα είναι το [«Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» \(W.C.C. - "World Council of Churches"\)](#), υπό την σκέπη του οποίου συνεργάζονται όλες σχεδόν οι Προτεσταντικές Κοινότητες, οι Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες πλην ολιγίστων, και οι Αντιχαλκηδόνιες Κοινότητες. **Το Βατικανό δεν συμμετέχει στο Π.Σ.Ε., διότι, με συνέπεια προς τη διακήρυξη του ότι είναι η μόνη «εν ενεργεία» Εκκλησία επί γης, κρίνει ότι δεν μπορεί να θέτει σε ίση μοίρα και να συναριθμεί εαυτό με τις εκατοντάδες των υπολοίπων χριστιανικών ομολογιών, ούτε ακόμη και με τις «σχισματικές» Ορθόδοξες Εκκλησίες** · έτσι έχει αποστείλει κατά καιρούς στο Π.Σ.Ε. **μόνον παρατηρητές.**

Στο περιθώριο των διαλόγων εντός του Π.Σ.Ε. διοργανώθηκαν από πολλών ετών και άλλοι θεολογικοί διάλογοι διμερείς, όπως λ.χ. Ορθοδόξων και Αντιχαλκηδονίων (Μονοφυσιτών), Ορθοδόξων και Λουθηρανών κ.ο.κ.

Το Βατικανό, μετά τη Β΄ Βατικάνειο Σύνοδο (1964) άρχισε μια δική του προσπάθεια ενώσεως των χριστιανών υπό τον Πάπα, η οποία από τη δεκαετία του 1980 άρχισε - όπως και η δραστηριότητα του Π.Σ.Ε. - να απευθύνεται και στις άλλες θρησκείες, αρχίζοντας από τις λεγόμενες «μονοθεϊστικές», τον Ιουδαϊσμό και τον Μωαμεθανισμό (όπως είναι φανερό λ.χ. στις *διαθρησκευτικές συναντήσεις της Ασσίζης του 1986, 1994 κ.ά. με κυρίαρχη μορφή τον Πάπα*)· ανάλογο «άνοιγμα» του Π.Σ.Ε. προς τις έξω θρησκείες άρχισε με τις Συνελεύσεις του Βανκούβερ (1983), της Καμπέρρα (1991) κ.ά.

Ο Οικουμενισμός εκκίνησε σαν υπόθεση καθαρώς ενδο-προτεσταντική, για την αποφυγή του σκανδάλου που προκαλούσε ο κατακερματισμός των προτεσταντικών ομολογιών στο δυτικό κόσμο και στην ιεραποστολή, για τη διοργάνωση από κοινού των βιβλικών εκδόσεων, την αντιμετώπιση των αντιχριστιανικών ιδεολογιών, κ.ά. σκοπιμότητες. Ωστόσο, σχετική Πατριαρχική Εγκύκλιος του Οικουμενικού Πατριαρχείου **«Προς τας απανταχού Εκκλησίας του Χριστού»** το 1920, ανατρέποντας την παραδοσιακή Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, προσπάθησε να προσφέρει εκκλησιολογικά ερείσματα που θα ενίσχυαν τη συμμετοχή των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση και οδήγησε επιτυχώς σε πολύ ευρύτερη έκτοτε συμμετοχή των Ορθοδόξων στον Οικουμενισμό. Οι δύο κύριες οικουμενικές κινήσεις, «Ζωή και Εργασία» και «Πίστις και Τάξις», ασχολούμενες η μεν πρώτη με πρακτικά θέματα του χριστιανισμού και η δεύτερη με την επίλυση των διαφορών πίστεως μεταξύ των χριστιανικών ομολογιών - εκκλησιών, μετά από μακρές διεργασίες κατά το διάστημα του μεσοπολέμου, συνενώθηκαν τελικώς στο **«Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών»**, με επίσημη έναρξη της λειτουργίας του το 1948 στο Άμστερνταμ

της Ολλανδίας.

Η συμμετοχή των Ορθοδόξων στο Π.Σ.Ε. υπήρξε πάντοτε προσεκτική και επιφυλακτική όχι στον πρακτικό τομέα, δηλαδή προς μια καλύτερη διεθνή χριστιανική συνεργασία για την αντιμετώπιση πανανθρωπίνων κοινωνικών, ηθικών και άλλης υφής προβλημάτων (εκπαιδύσεως, διεθνών σχέσεων, οικονομίας, εκβιομηχανισμού κ.ο.κ.), αλλ' έναντι του κινδύνου αλλοιώσεως της ορθοδόξου εκκλησιολογίας και θεολογίας, αλλοιώσεως που θα εξυπηρετούσε αφ' ενός μεν μια προσέγγιση με τους ετεροδόξους ισοπεδωτική και νοθευτική για την Ορθοδοξία, αφ' ετέρου δε τη δημιουργία μιας πλασματικής, πρόχειρης και επιφανειακής ενότητας μεταξύ των Χριστιανών.

Δυστυχώς, η εγκατάλειψη της αυστηρής εκκλησιολογικής γραμμής των Ορθοδόξων αντιπροσώπων μετά την Συνέλευση του Νέου Δελχί (1961) και η υιοθέτηση μιας περισσότερο «ελαστικής» εκκλησιολογίας, χριστολογίας κ.λπ. (αρχής γενομένης από τη Δ΄ Συνέλευση του Π.Σ.Ε., στο Μόντρεαλ, τό 1963) οδήγησαν σταδιακά στο σημείο σήμερα να διολισθαίνει σοβαρότατα μακράν της Αληθείας η ορθόδοξη μαρτυρία προς τον κόσμο, υιοθετώντας επίσημα κείμενα, όπως αυτό της Θ΄ Συνελεύσεως του Π.Σ.Ε. στο Porto Allegre (2006), τα οποία ανατρέπουν και αλλοιώνουν παντελώς την αυθεντική απ' αιώνων διδασκαλία και αυτοσυνειδησία της Ορθοδόξου Εκκλησίας· τα κείμενα αυτά δίνουν και εσφαλμένη εικόνα περί του τί είναι η Ορθοδοξία, στους ειλικρινείς θύραθεν μελετητές της. Έτσι, η Οικουμενική Κίνηση σήμερα, ενώ θα μπορούσε να εκμεταλλευθεί τους θησαυρούς της ορθοδόξου εν γένει Παραδόσεως και της Θεολογίας, τα οποία είναι αναλλοίωτα από την εποχή των Αποστόλων, αντιθέτως είχε ως αποτέλεσμα **την εμφύτευση του θεολογικού σχετικισμού στους ορθοδόξους, και (κατά περίπτωση) είτε τον εκπροτεσταντισμό είτε τον εκλατινισμό της ορθόδοξης διδασκαλίας μεταξύ των τάξεων των Ορθοδόξων Οικουμενιστών.** Η ψευδής ένωση που προωθείται με αυτό τον τρόπο, δεν είναι η ένωση «εν αληθεία» (Γ΄ Ιωάννου 4), η οποία θα διατηρήσει την Εκκλησία, ώστε να έχει «**ενα Κύριον, μίαν Πίστιν, εν Βάπτισμα**» - σύμφωνα με την αποστολική εντολή (Εφεσίους 4,5) - αλλά «**ενότητα στη διαφορετικότητα**» (“unity in diversity”) ένα μείγμα ετερόκλητων πίστειν, τελετουργικών της λατρείας, γραμμών ποιμαντικής αντιμετώπισεως κ.τ.σ.- που θα τείνει να δείξει ότι ο Χριστός, ο Θεός Λόγος των Χριστιανών, δεν είναι Ενοποιός, η Κεφαλή ενός αρμονικού Σώματος, όπου «**του πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία**» (Πράξεις 4,32) αλλά είναι Θεός «**ακαταστασίας και ουχί ειρήνης**» (πρβλ. Α΄ Κορινθίους 14, 33) ο Οποίος αντίθετα με την αποστολική επισήμανση είναι διηρημένος, «**μεμέρισται ο Χριστός**» (πρβλ. Α΄ Κορινθίους 1, 13). Αυτήν την εσφαλμένη, επιφανειακή και μόνον εν πράγματι (“de facto”) ενότητα και όχι την ενότητα τη θεμελιωμένη στην κοινή Πίστη, ομοφροσύνη και ομόνοια του Σώματος του Χριστού, εξυπηρετεί η «γραμμή» που επικρατεί στην Οικουμενική Κίνηση τις τελευταίες δεκαετίες να συζητούνται όχι τα σημεία διαφωνίας των μελών, ώστε να επιλυθούν, αλλά μόνον τα σημεία συμφωνίας τους.

Για τους λόγους αυτούς το θέμα του Οικουμενισμού έχει λάβει διαστάσεις τεραστίου εσωτερικού εκκλησιαστικού προβλήματος της Ορθοδοξίας, μεταξύ της μειοψηφίας των Οικουμενιστών, οι οποίοι ως επί το πλείστον κατέχουν τις ανώτατες διοικητικές Κληρικές θέσεις στις Ορθόδοξες κατά τόπους Εκκλησίες, και των πολυπληθών επιγνωμόνων και ενήμερων πιστών, Κληρικών, Μοναχών και λαϊκών, οι οποίοι βλέπουν τον Οικουμενισμό ως μια **αίρεση**, στο βαθμό που αυτός τείνει να αποδεχθεί και ενσωματώσει με άνωθεν επιβολή και πιέσεις, θεολογικά και εκκλησιολογικά στοιχεία που είναι αλλότρια ή ήδη σε προηγούμενες εποχές απεριμμένα από την Ορθοδοξία. Δείγμα της διάστασης αυτής, οφειλόμενο εν πολλοίς στις βιαστικές και απρόσεκτες μεθοδεύσεις των Ορθοδόξων Οικουμενιστών, είναι και το ατυχές σχίσμα του 1924 (του Παλαιού Ημερολογίου) στην Ελλάδα και αλλού.

© 2007-2010 impantokratoros.gr

Επιτρέπεται η χρήση, διάθεση και αναπαραγωγή του υλικού του ιστοχώρου αρκεί να διατηρείται το αρχικό νόημα χωρίς περικοπές που πιθανόν να το αλλοιώνουν για μη εμπορικούς σκοπούς,

με βασική προϋπόθεση την αναφορά στην πηγή: www.impantokratoros.gr